

Atskatoties un ejot uz priekšu

Prezidents Tomass S. Monsons

Kopā mēs virzīsim uz priekšu Viņa darbu.

Es domāju, ka šī bija ievērojama sesija. Vēstījumi bija iedvesmojoši, mūzika bija skaista, un liecības bija no sirds. Es domāju, ka ikviens, kurš apmeklēja šo sesiju, to nekad neaizmirsīs — Gara dēļ, ko mēs izjutām.

Mani mīlie brāļi un māsas, vairāk nekā pirms 44 gadiem, 1963. gada oktobrī, es stāvēju pie kanceles tabernaklā, būdams tikko kā atbalstīts kā Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. Toreiz es pieminēju kādu nelielu uzrakstu, ko es biju ievērojis uz kādas citas kanceles. Šī uzraksta vārdi bija: “Lai tas, kurš stāv pie šīs kanceles, ir pazemīgs.” Ticiet man, ka mans aicinājums toreiz kalpot Divpadsmit apustuļu vidū darīja mani pazemīgu. Tomēr, kā es šodien stāvu šeit pie šīs kanceles, es vērsos pie jums ar visdziļāko pazemību. Es ļoti stipri jūtu savu atkarību no Tā Kunga. Es pazemīgi lūdzu Svētā Gara vadību, lai es varētu dalīties ar jums savās sirds izjūtās.

Tikai pirms diviem mēnešiem mēs atvadījāmies no mūsu dārgā drauga un vadītāja, Gordona B. Hinklija, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas 15-tā prezidenta, izcila patiesības aizstāvja visai pasaulei un visu iemīļotā cilvēka. Mums viņa pietrūkst. Vairāk nekā 53 000 vīriešu, sievietes un bērnu apmeklēja šīs pašas ēkas skaisto “Praviešu zāli”, lai atdotu pēdējo godu šim Tā Kunga lielajam vīram, kas tagad jau pieder vēsturei.

Līdz ar prezidenta Hinklija aiziešanu Augstākais Prezidijs izjuka. Prezidents Airings un es, kuri kalpojām par padomniekiem prezidentam Hinklijam, atgriezāmies savās vietās Divpadsmit apustuļu kvorumā, un līdz ar to kvorums kļuva par Baznīcas prezidējošo autoritāti.

Sestdien, 2008. gada 2. februārī, prezidenta Hinklija bērnu ceremonija notika šajā lieliskajā Konferenču centrā — ēkā, kas vienmēr būs kā pieminēklis viņa tālredzībai un nākotnes izpratnei. Bēru laikā šim Dieva cilvēkam tika parādīta skaista un mīlestības pilna cieņa.

Nākamajā dienā visi 14 uz zemes dzīvojošie ordinētie apustuļi sanāca kopā Soltleikas Tempļa augšstāva istabā. Mēs satikāmies pēc gavēšanas un lūgšanām. Tās svinīgās un svētās sanāksmes laikā Baznīcas prezidijs tika reorganizēts saskaņā ar labi iedibinātu kārtību, pēc tā parauga, ko Pats Tas Kungs bija norādījis.

Baznīcas locekļi visā pasaulē vakar pulcējās svinīgā sanāksmē. Jūs pacēlāt savas rokas, atbalstot to darbību, kas notika templī tajā reizē, kuru es tikko kā pieminēju. Kad jūsu rokas bija paceltas pret debesīm, mana sirds bija aizkustināta. Es sajutu jūsu mīlestību un atbalstu, kā arī jūsu apņemšanos pret To Kungu.

Es bez šaubīšanās zinu, mani brāļi un māsas, ka Dievs dzīvo. Es jums liecinu, ka šis ir Viņa darbs. Es tāpat liecinu, ka mūsu Glābējs, Jēzus Kristus, ir šis Baznīcas, kura nes Viņa Vārdu, galva. Es zinu, ka vissaldākā pieredze visā šajā dzīvē ir sajūst Viņa pamudinājumus, kad Viņš vada mūs Sava darba turpināšanai. Es šos pamudinājumus jutu, būdams jauns bīskaps, kad tiku vadīts uz mājām, kur bija vajadzība pēc garīgas — vai, iespējams, laicīgas — palīdzības. Es atkal tos jutu kā misijas prezidents Toronto, Kanādā, strādājot ar brīnišķīgiem misionāriem, kuri bija dzīvs pierādījums un liecība pasaulei, ka šis darbs ir dievišķs un ka mūs vada pravietis. Es esmu to jutis savā kalpošanas laikā kā Divpadsmīto apustulis un Augstākajā Prezidijā, un tagad kā Baznīcas prezidents. Es liecinu, ka ikviens no mums var sajūst Tā Kunga iedvesmu, ja mēs dzīvojam cienīgi un cenšamies Viņam kalpot.

Es skaidri apzinos tos 15 cilvēkus, kas bija Baznīcas prezidenti pirms manis. Daudzus no viņiem es esmu pazinis personīgi. Man ir bijusi tā svētība un privilēģija trim no viņiem kalpot kā padomniekam. Es esmu pateicīgs par to paliekošo mantojumu, ko katrs no šiem 15 vīriem ir atstājis. Man ir drošas zināšanas, es esmu tikpat pārliecināts, kā viņi bija, ka Dievs vada Savu pravieti. Mana sirsnīga lūgšana ir, lai es varētu turpināt būt cienīgs darbarīks Viņa rokās, lai varētu turpināt šo lielo darbu un izpildīt milzīgās atbildības, kas nāk līdz ar Prezidenta aicinājumu.

Es pateicos Tam Kungam par brīnišķīgajiem padomniekiem. Prezidents Henrijs B. Airings un prezidents Dīters F. Uhtdorfs ir cilvēki ar milzīgām spējām un pamatīgu izpratni. Es ticu, ka Tas Kungs ir sagatavojis viņus tiem aicinājumiem, kurus viņi tagad pilda. Es mīlu Divpadsmīto apustuļu kvoruma locekļus un augstu vērtēju savu sadarbību ar viņiem. Arī viņi ir nodevušies Tā Kunga darbam un vada savu dzīvi, kalpojot Viņam. Es ar nepacietību gaidu kalpošanu kopā ar elderu Kristofersonu, kurš tagad ir aicināts tajā kvorumā un kurš ir saņēmis jūsu balsojuma atbalstu. Viņš arī ir ticis sagatavots tam amatam, kurā viņš ir aicināts. Prieks ir bijis arī kalpot kopā arī ar Septiņdesmīto kvorumiem un ar prezidējošo bīskapību. Par Septiņdesmitajiem vakar tika aicināti un apstiprināti jauni locekļi, un es ar nepacietību gaidu sadarbību ar viņiem Skolotāja darbā.

Starp Augstākajiem pilnvarotajiem pastāv jauks vienotības gars. Tas Kungs ir paziņojis: “Ja jūs neesat vienoti, jūs neesat mani.”¹ Mēs turpināsim būt vienoti vienam mērķim — proti, Tā Kunga darba virzīšanai uz priekšu.

Es vēlos izteikt pateicību savam Debesu Tēvam par Viņa neskaitāmām svētībām, ko esmu saņēmis. Es varu teikt, tāpat kā Nefijs senajos laikos, ka es piedzimu labiem vecākiem, kuru pašu vecākus un vecvecākus atrada uzticīgi misionāri Zviedrijā, Skotijā un Anglijā. Kad šie misionāri sniedza pazemīgas liecības, viņi skāra manu senču sirdis un garus. Pēc pievienošanās Baznīcai šie cēlie vīri, sievietes un bērni devās ceļā uz Lielo Sālsezaru ieleju. Daudzus pārbaudījumus un sirdssāpes viņi pieredzēja šajā ceļā.

1848. gada pavasarī mani vec-vec-vecvecāki, Čārlzs Stjuarts Millers un Mērija Makgovana Millere, kuri pievienojās Baznīcai savā dzimtajā Skotijā, pameta savas mājas Ruterglenā, Skotijā, un devās ceļā uz Seintluisu, Misūri, kopā ar svēto grupu, ierodoties tur 1849. gadā. Viens no viņu 11 bērniem, Margareta, kļuva par manu vecvecmāmiņu.

Kamēr ģimene Seintluisā strādāja, lai nopelnītu pietiekoši daudz naudas, lai varētu turpināt savu ceļojumu uz Soltleikas ieleju, teritorijā sāka plosīties holēra, aiz sevis atstājot nāvi un sirdssāpes. Milleru ģimene smagi cieta. Divu nedēļu laikā nomira četri ģimenes locekļi. Pirmais, 1849. gada 22. jūnijā bija 18 gadus vecais Viljams. Piecas dienas vēlāk nomira Marija Makgovana Millere, mana vec-vecvecmāmiņa un ģimenes māte. Divas dienas vēlāk nomira 15 gadus vecais Arčibalds, un piecas dienas pēc viņa nāves padevās mans vec-vecvectēvs, Čārlzs Stjuarts Millers, ģimenes tēvs. Bērni, kas palika dzīvi, kļuva par bāreņiem, ieskaitot manu vecvecmāmiņu Margaretu, kura tajā laikā bija 13 gadus veca.

Tāpēc, ka tajā apvidū bija tik daudz nāves gadījumu, ne par kādu naudu nebija iespējams nopirkt zārkus, kuros apglabāt aizgājušos ģimenes locekļus. Vecākie ģimenes zēni izjauca ģimenes vēršu aplokus, lai izgatavotu zārkus aizgājušajiem ģimenes locekļiem.

Maz kas ir zināms par deviņu palikušo Milleru bērnu sirdssāpēm un cīņām, kad viņi turpināja strādāt un krāt naudu tam ceļojumam, kuru viņu vecāki un brāļi nekad vairs neveiks. Mēs zinām, ka viņi devās prom no Seintluisas 1850. gada pavasarī ar četriem vēršiem un vienu kulbu, līdz beidzot viņi ieradās Soltleikas ielejā tajā pat gadā.

Citiem mani senčiem nācās saskarties ar līdzīgām grūtībām. Tomēr, neskatoties uz visu to, viņu liecības palika stigras un nelokāmas. No viņiem visiem es saņēmu mantojumā pilnīgu

uzticību Jēzus Kristus evaņģēlijam. Pateicoties šim uzticīgajām dvēselēm, es šodien stāvu jūsu priekšā.

Es pateicos Debesu Tēvam par savu jauko dzīvesbiedri Frensisu. Šā gada oktobrī mēs svinēsim mūsu brīnišķīgās laulības 60 gadadienu. Kaut gan mana kalpošana Baznīcā sākās agrā jaunībā, viņa nekad nav sūdzējusies, kad es gāju prom no mājām, lai dotos uz sanāksmēm vai pildītu uzdevumus. Daudzus gadus mani aicinājumi kā Divpadsmīto loceklim bieži lika man doties prom no Soltleikas — dažreiz pat piecas nedēļas no vietas — atstājot viņu vienu rūpēties par mūsu mazajiem bērniem un mūsu māju. Sākumā, kad es tiku aicināts kā bīskaps 22 gadu vecumā, mums reti kad bija tas prieks sēdēt kopā Baznīcas dievkalpojumā. Es nebūtu varējis vēlēties uzticamāku, mīlošāku un saprotošāku dzīvesbiedri.

Es izsaku pateicību Debesu Tēvam par mūsu trim bērniem un viņu dzīvesbiedriem, par mūsu astoņiem brīnišķīgiem mazbērniem un četriem skaistajiem maz-mazbērniem.

Man ir grūti atrast vārdus, lai atklātu jums, mani brāļi un māsas, savu sirsnīgo novērtējumu par to dzīvi, kādu jūs dzīvojat, par to labo, ko jūs darāt, par tām liecībām, ko jūs sniedzat. Jūs labprātīgi kalpojat cits citam. Jūs esat uzticīgi Jēzus Kristus evaņģēlijam.

Vairāk nekā 44 gadus kā Augstākajam pilnvarotajam man ir bijusi iespēja ceļot pa visu pasauli. Viens no lielākajiem pārdzīvojumiem ir bijis satikt jūs, Baznīcas locekļus, vienalga, kur jūs arī nebūtu — sajust jūsu garu un jūsu mīlestību. Es ar nepacietību gaidu vēl daudzas tādas iespējas.

Ceļojuma pa dzīvi laikā ir arī zaudējumi. Daži novirzās no ceļa zīmēm, kas norāda uz mūžīgo dzīvi, atklājot vienīgi, ka šī izvēlētā novirzīšanās galu galā ievēd strupceļā. Vienaldzība, bezrūpība, savtība un grēks rada zaudējumus cilvēku dzīvē.

Pārmaiņas uz labāko pusi ir iespējamās visiem. Gadu gaitā mēs esam sūtījuši uzaicinājumus mazāk aktīvajiem, apvainotajiem, kritiskajiem, grēciniekiem — nākt atpakaļ. “Nāciet atpakaļ un baudiet no Tā Kunga galda un izgaršojiet atkal brālības saldus augļus kopā ar svētajiem.”²

Katra cilvēka sirdsapziņā ir tā svētnīca, kurā atrodas tas gars, kas grib mainīt veco personību un sākt censties sasniegt savu īsto potenciālu. Un mēs atkal izsakām savu sirsnīgo uzaicinājumu: Nāciet atpakaļ. Mēs aicinām jūs īstās Kristus mīlestības vārdā un izsakām savu vēlēšanos palīdzēt jums un laipni uzņemt jūs pilnīgajā sadraudzībā. Tiem, kas ir ievainoti garā vai kuri cīnās un baidās, mēs sakām — ļaujiet mums palīdzēt jums un uzmundrināt, un atbrīvot no bailēm. Saprotiet Tā Kunga uzaicinājumu burtiski: “Nāciet šurpu pie Manis visi, kas esat bēdīgi un

grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevis Manu jūgu, mācaities no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.”³

Par Glābēju ir teikts, ka Viņš “gāja apkārt, labu darīdams . . . jo Dievs bija ar viņu.”⁴ Kaut mēs sekotu šim pilnīgajam piemēram. Šajā dažreiz nedrošajā ceļojumā cauri mirstībai kaut mēs varētu sekot apustuļa Pāvila padomam, kas palīdzētu mums būt drošiem un pieturēties pie virziena: “Kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!”⁵

Es vēlos mudināt Baznīcas locekļus, kur vien viņi arī atrastos, izrādīt laipnību un cieņu visiem cilvēkiem it visur. Pasaule, kurā mēs dzīvojam, ir daudzveidīga. Mēs varam un mums vajag izrādīt cieņu pret tiem, kuru uzskati atšķiras no mūsējiem.

Mums jāizrāda laipnība un mīlestība mūsu pašu ģimenēs. Mūsu mājām ir jābūt vairāk kā svētnīcām, tām ir jābūt arī vietām, kur var mājot Dieva Gars, kur vētra norimst ārpus durvīm, kur valda mīlestība un mājo miers.

Pasaule var dažkārt likties atbaidoša vieta, kur dzīvot. Sabiedrības morālās vērtības, šķiet, iet zudumā satraucošā ātrumā. Neviens — jauns vai vecs, vai pusmūžā — nav pasargāts no tā, kam ir spēja mūs pazudināt un iznīcināt. Mūsu jaunatne, mūsu dārgā jaunatne, it īpaši saskaras ar kārdinājumiem, kurus mēs pat nespējam aptvert. Nelabais un viņa palīgi, šķiet, strādā bez pārtraukuma, lai panāktu mūsu krišanu.

Mēs esam karā pret grēku, mani brāļi un māsas, bet mums nevajag krist izmisumā. Tas ir karš, ko mēs varam uzvarēt un uzvarēsīm. Mūsu Tēvs Debesīs ir devis mums nepieciešamos ieročus, lai to panāktu. Viņš ir pie stūres. Mums nav no kā baidīties. Viņš ir gaismas Dievs. Viņš ir cerību Dievs. Es liecinu, ka Viņš mūs mīl — ikvienu.

Mirstība ir pārbaudes laiks, laiks, lai pierādītu, ka esam cienīgi atgriezties mūsu Debesu Tēva klātbūtnē. Lai varētu tikt pārbaudīti, mums brīžam jāsasaskaras ar izaicinājumiem un grūtībām. Dažreiz šķiet, ka tuneļa galā nav gaismas — nav ausmas, kas pārtrauktu nakts tumsu. Mēs jūtamies salauztu siržu sāpju ieskauti, sadragātu sapņu sarūgtināti un zudušu cerību izmisumā. Mēs čukstus pievienojamies Bībelē izteiktam lūgumam: “Vai tad nav vairs nekādu zāļu Gileādā?”⁶ Mēs sliecamies lūkoties uz savām nelaimēm caur pesimisma sašķobīto prizmu. Mēs jūtamies pamesti, ar salauztu sirdi, vientuļi. Ja jūs nonākat tādā situācijā, es lūdzu jūs –

griezieties pie mūsu Debesu Tēva ticībā. Viņš pacels jūs un vadīs jūs. Viņš ne vienmēr atbrīvos jūs no jūsu ciešanām, bet Viņš jūs mierinās un vadīs jūs ar mīlestību caur ikvienu vētru.

No visas sirds un ar visu dvēseles siltumu es šodien liecinu kā īpašais liecinieks un paziņoju, ka Dievs dzīvo. Jēzus ir Viņa Dēls, Tēva Vienpiedzimušais miesā. Viņš ir mūsu Pestītājs; Viņš ir mūsu starpnieks pie Tēva. Viņš mīl mūs ar mīlestību, ko mēs nespējam pilnībā aptvert, un tāpēc, ka Viņš mūs mīl, Viņš atdeva Savu dzīvību par mums. Mana pateicība Viņam nav vārdos izsakāma.

Es lūdzu jums Viņa svētības, mani miļotie brāļi un māsas, jūsu mājās, jūsu darbā, jūsu kalpošanā cits citam un Pašam Tam Kungam. Kopā mēs virzīsim uz priekšu Viņa darbu.

Es apsolu savu dzīvi, savu spēku — visu, ko es varu piedāvāt — kalpošanai Viņam un Viņa Baznīcas darba vadīšanai saskaņā ar Viņa gribu un ar Viņa iedvesmu, un es to daru Viņa — patiesi Tā Kunga, Jēzus Kristus — svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. M&D 38:27.
2. Augstākā prezidija izteikums, *Ensign*, 1986. g. marts, 88.
3. Mateja 11:28–30.
4. Apustuļu darbi 10:38.
5. Filipiešiem 4:8.
6. Jeremijas 8:22.